

ELOSZTÁS: CSALÁD-TÁRSADALOM

Azon vitázunk, veszekszünk,
netán azért verekszünk,
hogy miként illetve ne így, hanem úgy
összük fel a tortát,
miközben az egyre kisebb lesz...

*

Testvériesen, keresztény módra
úgy kell felosztani a tortát,
hogy annak maradjon a legkisebb,
aki az osztást magára vállalva végzi,
akit a többiek megbíznak vele -
és nem megfordítva...

*

Ha nem tudjuk, mekkora volt a torta,
ha nem látjuk, ki mekkora részt kapott,
akkor azt sem tudhatjuk,
hogy az osztó, az újraosztó
mekkora részt tart meg magának?

*

Az egyenlő elosztás egyben az igazságos is?
Van, amikor több jár a még fejlődésben levő gyerekeknek...

Van, amikor több jár a családfenntartó dolgozónak...

*

Osztozkodik a cigánybanda

a muzsikálásért kapott fizetésen és jatton.

A cimbalmos keveset vagy kevesebbet kap,

mire méltatlankodik:

- Nekem nem járna több?

- Járni jár, csak nem jut... - feleli a prímás.

*

A torta egynemű,

minden része ugyanolyan,

majdnem annyira mint a pénz -

de ha már egy sült csirkét kell szétsztani,

annak van combja, lába, püspökfalatja...

*

Az igazságosság békét terem -

lehet, hogy valaki éppen a szárnyát szereti jobban,

az nem fog elégedetlenkedni,

hogy nem a püspökfalatot kapta...

*

Elvileg a libacombot is meg lehet felezni -

de amiből oszthatatlan egy van?

Ha családon-kommunán belüli az osztozkodás,

akkor az hosszabb távon ki tud egyenlítődni,

hiszen indok lehet a kivételezésre,

ha valaki most éppen beteg,

mert legközelebb bárki más is lehet...

*

Ha vendégünk van,

ez neki "jogcímet" jelent,

hogyan először őt kínáljuk meg,

s azt és annyit vegyen akármiből,

ami neki jólesik -

bízunk benne, hogy nem él vissza vele,

s számítunk rá, hogy ez kölcsönös,

legközelebb tőle is visszkapjuk,

vagy bárki mástól, ahol mi leszünk vendégek...

*

A többgyerekes szülők állandó gondja,

hogyan osszák meg a javakat és a terheket

a felcseperedő, azonos vagy másnemű utódaik között.

Kinek melyik szoba, bútor, ruha stb. jusson,

kinek mennyi és milyen lehetőséget biztosítsanak,

kinek milyen részt kelljen vállalni

az ún. családi munkamegosztásból stb. stb.,

hogyan ne féltékenykedjenek, ne irigykedjenek egymásra,

hogy szent legyen közöttük a béke,
s ne lappangjon ki a destruktív rivalizálás,
s ne törjön ki a hideg-meleg testvérháború...

*

A szegénységet is könnyebb elviselni sorsközösségben,
ha kevés jut is a javakból,
de ezt a lehető legigazságosabban osztják el,
ami a legtöbbször a számtani egyenlőséget jelentheti...
Ha nincs kivételezés a legkisebb vagy kedvenc gyerekekkel,
ha nem aránytalanul nagy terhet raknak az elsőszülöttre...

*

A lelki javak elosztásánál
már nincs, illetve nem lehet kifogás:
jogos elvárása minden saját és örökbefogadott gyerekeknek,
hogy szeretetből, törődésből, figyelemből, időáldozatból stb.
alapesetben ugyanannyit kapjon -
ha nem beteg, ha nem verték meg stb.
Dicséretből és szidásból, jutalomból és büntetésből...

*

Életre szóló sérülések és sérelmek keletkezhetnek,
ha a szülők nem bölcs szívvel
és nem egységben és következetesen kormányozzák
kis családjuk hajóját az élet tengerén...

Olykor csak halálukkor,

az öröklési ügyekben robbannak ki

az évtizedes felhalmozott feszültségek, elfojtott indulatok...

S dúl a rút viszály, s marad az örök harag,

aminek magvát a szülők mint rossz pedagógusok

vetették el, s halálos ágyukon tehetetlenül nézik

a beérett bő termést...